

Strona pozwana: Banque Internationale à Luxembourg

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal de commerce de Bruxelles — Wykładnia art. 24 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 160, s. 1) — Dokonanie płatności na rzecz wierzyciela upadłego dłużnika, na jego żądanie, w sytuacji, gdy nie zastosowano środków mających na celu publiczne poinformowanie o wydaniu postanowienia o wszczęciu postępowania upadłościowego w innym państwie członkowskim — Zwolnienie z zobowiązania zleceniobiorcy działającego w dobrej wierze — Podmiotowy zakres zastosowania — Pojęcie świadczenia do rąk dłużnika, obejmujące jedynie płatność dokonaną na rzecz upadłego dłużnika albo również na rzecz jego wierzycieli

Sentencja

Artykuł 24 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego należy interpretować w ten sposób, że zakres zastosowania tego przepisu nie obejmuje zapłaty dokonanej, na polecenie dłużnika, względem którego zostało wszczęte postępowanie upadłościowe, na rzecz wierzyciela tego dłużnika.

(¹) Dz.U. C 200 z 7.7.2012

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 3 października 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Central Administrativo Sul — Portugalia) — ITEL CAR — Automóveis de Aluguer Lda przeciwko Fazenda Pública

(Sprawa C-282/12) (¹)

(Swobodny przepływ kapitału — Przepisy podatkowe — Podatek dochodowy od osób prawnych — Odsetki płacone przez spółkę będącą rezydentem tytułem wynagrodzenia za fundusze pożyczane przez spółkę mającą siedzibę w państwie trzecim — Istnienie „powiązania w szczególny sposób” pomiędzy tymi spółkami — System niedokapitalizowania — Niemożliwość odliczenia odsetek przypadających na część zadłużenia uznanej za nadmierną — Odliczenie w przypadku odsetek płaconych na rzecz spółki mającej siedzibę na terytorium kraju — Oszustwo podatkowe lub unikanie opodatkowania — Całkowicie sztuczne konstrukcje — Warunki pełnej konkurencji — Proporcjonalność)

(2013/C 344/51)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Central Administrativo Sul

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ITEL CAR — Automóveis de Aluguer Lda

Strona pozwana: Fazenda Pública

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Central Administrativo Sul — Portugalia — Wykładnia art. 63 i 65 TFUE — Przepisy podatkowe — Podatek dochodowy od osób prawnych — Możliwość odliczenia odsetek z tytułu pożyczki — Uregulowanie krajowe przewidujące możliwość odliczenia w przypadku nadmiernego zadłużenia wobec spółki mającej siedzibę na terytorium kraju, lecz wyłączające ją w przypadku zadłużenia wobec spółki mającej siedzibę w państwie trzecim.

Sentencja

Artykuł 56 WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu państwa członkowskiego, które nie pozwala na odliczenie jako kosztu, przy obliczaniu zysku podlegającego opodatkowaniu, odsetek przypadających na część zadłużenia zaklasyfikowaną jako nadmierną, płaconych przez spółkę będącą rezydentem spółce udzielającej pożyczki mającej siedzibę w państwie trzecim, z którą spółka powiązana jest w szczególny sposób, lecz które pozwala na odliczenie takich odsetek płaconych na rzecz spółki udzielającej pożyczki będącej rezydentem, z którą owa spółka pożyczająca powiązana jest w szczególny sposób, jeżeli, w przypadku braku udziału udzielającej pożyczki spółki mającej siedzibę w państwie trzecim w kapitale spółki pożyczającej będącej rezydentem, uregulowanie to zakłada jednak, że jakiegokolwiek zadłużenie ostatniej z wymienionych spółek stanowi udział w konstrukcji zmierzającej do uniknięcia podatku, który normalnie byłby należny, lub jeżeli uregulowanie to nie pozwala na wcześniejsze ustalenie z wystarczającą dokładnością jego zakresu zastosowania.

(¹) Dz.U. C 250 z 18.8.2012.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 26 września 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd — Warna — Bułgaria) — Serebrjannyj wek EOOD przeciwko Direktor na Direkcija „Obżalwane i uprawlenie na izpyłnenieto” Warna pri Centralno uprawlenie na Nacionalnata agencija za prihodite

(Sprawa C-283/12) (¹)

(Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 2 ust. 1 lit. c), art. 26, 62 i 63 — Zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego — Świadczenia wzajemne — Transakcje odpłatne — Podstawa opodatkowania transakcji w wypadku wynagrodzenia w formie usług — Udzielenie przez osobę fizyczną na rzecz spółki prawa do użytkowania i do wynajmowania na rzecz osób trzecich nieruchomości w zamian za usługi ulepszenia i umeblowania owych nieruchomości przez ową spółkę)

(2013/C 344/52)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd — Warna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Serebrjannyj wek EOOD

Strona pozwana: Direktor na Direkcija „Obżałwane i uprawnienie na izpyhnenieto” Warna pri Centralno uprawnienie na Nacionalnata agencija za prihodite

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Administratiwen syd — Warna — Wykładnia art. 2 ust. 1 lit. c) oraz art. 26, 62 i 63 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Przepisy, zgodnie z którymi w przypadku wynagrodzenia niepieniężnego na rzecz usługodawcy świadczeniem wzajemnym za jego usługę jest inna usługa — Kwalifikacja transakcji jako wymiany usług lub nie — W razie udzielenia odpowiedzi negatywnej możliwość zakwalifikowania ulepszenia i umebłowania nieruchomości jako transakcji podlegającej opodatkowaniu — Zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego i zasada ustalania podstawy opodatkowania

Sentencja

Artykuł 2 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że usługa wykończenia i umebłowania apartamentu winna być uznana za dokonaną odpłatnie, gdy zgodnie z umową zawartą z właścicielem owego apartamentu usługodawca z jednej strony zobowiązuje się do wykonania tej usługi na własny koszt, a z drugiej strony uzyskuje prawo do dysponowania owym apartamentem celem użytkowania go dla celów swojej działalności gospodarczej w czasie trwania umowy bez obowiązku uiszczania czynszu, przy czym właściciel wejdzie ponownie w posiadanie wykończonego apartamentu przy wygaśnięciu owej umowy.

(¹) Dz.U. C 243 z 11.8.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 września 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Laufen — Niemcy) — postępowania karne przeciwko Gjokowi Filewowi, Adnanowi Osmaniemu

(Sprawa C-297/12) (¹)

(Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Powrót nielegalnie przebywających obywateli państwa trzeciego — Dyrektywa 2008/115/WE — Artykuł 11 ust. 2 — Decyzja nakazująca powrót opatrzona zakazem wjazdu — Okres obowiązywania zakazu wjazdu ograniczony co do zasady do pięciu lat — Uregulowanie krajowe przewidujące w braku wniosku o ograniczenie bezterminowy zakaz wjazdu — Artykuł 2 ust. 2 lit. b) — Obywatele państw trzecich podlegający sankcji karnej, która przewiduje lub której skutkiem jest zobowiązanie do powrotu — Brak zastosowania dyrektywy)

(2013/C 344/53)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Laufen

Strony w głównym postępowaniu karnym

Gjoko Filev, Adnan Osmani

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Amtsgericht Laufen — Wykładnia art. 2 ust. 2 lit. b) i art. 11 ust. 2 dyrektywy 2008/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 348, s. 98) — Zakaz wjazdu na terytorium krajowe związany z decyzją w sprawie powrotu — Maksymalny okres obowiązywania tego zakazu — Uregulowanie krajowe przewidujące nieograniczony w czasie zakaz wjazdu na terytorium krajowe dla cudzoziemców, w stosunku do których wydana została decyzja w sprawie wydalenia oraz przewidujące karę grzywny lub karę pozbawienia wolności do lat trzech w przypadku naruszenia tego zakazu — Spóźniona transpozycja dyrektywy — Bezpośrednia skuteczność jej przepisów — Przewidziana w uregulowaniu krajowym możliwość zwrócenia się z wnioskiem o ograniczenie w czasie skutków zakazu — W takim przypadku zakaz wjazdu ograniczony do pięciu lat z zastrzeżeniem braku skazania karnego lub zagrożenia dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego — Obywatele państw trzecich, w stosunku do których decyzja w sprawie wydalenia została wydana ponad pięć lat temu

Sentencja

- 1) Artykuł 11 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu takiemu jak § 11 ust. 1 Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (ustawy w sprawie pobytu, pracy i integracji cudzoziemców na terytorium federalnym), który uzależnia ograniczenie czasu obowiązywania zakazu wjazdu od wystąpienia przez danego obywatela państwa trzeciego z wnioskiem o przyznanie mu możliwości skorzystania z takiego ograniczenia.
- 2) Artykuł 11 ust. 2 dyrektywy 2008/115 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by naruszenie zakazu wjazdu i pobytu na terytorium jednego z państw członkowskich, który to zakaz został orzeczony na ponad pięć lat przed datą ponownego wjazdu danego obywatela państwa trzeciego na to terytorium albo przed datą wejścia w życie krajowych przepisów dokonujących transpozycji tej dyrektywy, prowadziło do nałożenia sankcji karnej, chyba że obywatel ten stanowi poważne zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub bezpieczeństwa narodowego.
- 3) Dyrektywę 2008/115 należy interpretować w ten sposób, że zakazuje ona państwom członkowskim ustanawiania przepisów, na podstawie których środek w przedmiocie wydalenia lub doprowadzenia do granicy, obowiązujący od co najmniej pięciu lat przed okresem między dniem, do którego należało dokonać transpozycji tej dyrektywy, a dniem, w którym faktycznie doszło do owej transpozycji, może następnie ponownie stanowić podstawę postępowania karnego, w przypadku gdy ów środek opierał się na skazaniu karnym w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. b) rzeczony dyrektywy, a dane państwo członkowskie skorzystało z możliwości przewidzianej w tym przepisie.

(¹) Dz.U. C 250 z 18.8.2012.